

XIV

Sau diễn tập lần thứ nhất, mọi người thở ra khoan khoái, tiếng cười nói vang lên, có tiếng

thốt ra:

- Không khó như mình tưởng.

Nhạc trưởng chỉ huy buổi tập là một giảng viên môn violon, ông nói:

- Đừng vội mừng! Chơi được thì dễ, chơi lột tả được hết các tình tiết và mỹ cảm của bài là chuyện khác các bạn ạ!

Có một tiếng nam, giọng trầm trầm:

- Xin thầy cho biết thêm về bài “Tấu khúc cho em” mà chúng ta đang tập. Chơi mà không biết thì thật là “vô tri bất mộ” thầy ạ!

Nhạc trưởng:

- Bạn đến trễ ư! Tôi có nói lúc đầu giờ rồi kia.

Một giọng nữ:

- Em cũng đến muộn! Xin thầy nói lại một lần nữa về tác giả và nguồn gốc của bài.

Nhạc trưởng:

- Ôi chà! Được. Tác giả giấu tên. – Ông nhìn Thùy My đang ngồi dưới hàng ghế dành cho các tay violon, ông hỏi nàng: - Sao lại giấu tên hả cô bé?

Thùy My nheo đuôi mắt. Ông tiếp:

- Tác giả là bạn của bé Thùy My đây.- Ông đưa tay về phía nàng.

Nhiều người nhao nhao phản đối, đòi cho biết tác giả, buộc lòng Thùy My phải đứng lên:

- Tác giả là bạn tôi. Tên là Mạch Kỳ Sơn.

Mọi người reo lên:

- Thế còn xuất xứ?

Nhạc trưởng cười khô hài vừa pha trò:

- *Xuất xứ từ hoàn cảnh riêng, rất rất "riêng".*

Mọi người cười vui.

Lấy lại trật tự, nhạc trưởng mời mọi người tập lại một lần nữa. Dàn nhạc không đồng lòng, nhưng nhạc cụ thuộc bộ giầy, 2 contrebasse, 4 violoncelle, 8 viola, và 12 violon nhưng âm lượng và âm sắc thì đầy đặn và ấm áp vô cùng.

Họ ngồi vòng bán nguyệt trong một căn phòng rộng rãi.

Nhạc trưởng nhắc nhở nhiều điều rồi họ bắt đầu hòa tấu. Các nhạc cụ quỵện lấy nhau tình tứ càng lúc càng dịu dặt, xuống trầm lên bổng tinh tế, sâu sắc mà lãng mạn, chúng như thay nhau đối đáp, hỏi thưa, chuyện trò và tỏ vẻ với nhau có lúc như rượt đuổi nhau dồn dập và sôi nổi, lắm khi thơ thẩn trong mơ màng và duyên dáng.

Lần tập thứ hai đã khá, lần tập thứ ba càng khá hơn, rõ nét hơn và gây nhiều sự hưng phấn cho mọi người hơn. Những đoạn stretto và strettissimo nghe như những lời thúc giục, hối hả, nghe như hơi thở dập dồn, như tiếng nài van khẩn thiết.

Thùy My bỏ đàn, bước ra khỏi dàn nhạc, đến hành lang rộng dài uôm đầy gió mát, nàng như thấm thía từng nốt nhạc đến tận thẳm sâu của linh hồn, tận từng đường gân thớ thịt, từng tế bào từng mạch máu hồng và từng hơi thở thơm tho con gái.

Gió lảng lảng. Nàng rung mình khi tiếng nhạc làm nàng nhớ lại một Kỳ Sơn hiền dịu, đậm thắm, có cái nhìn xuyên xoáy tận sâu thẳm đáy tim mà hôm đó, trong phòng chàng, nàng ôm cách đắm đuối, nàng hít thở chàng một cách rất lạ, rất say và rất hồn nhiên trong đam mê an thái.

Thùy My lắc đầu không muốn nhớ đến một Kỳ Sơn giả trá, mồm mép, đòi hỏi cuồng nhiệt và bông bột buông thả.

Nàng yêu Kỳ Sơn kia hơn, và nếu như nàng cảm nhận bài "Tẩu khúc cho em" với tất cả nỗi niềm, thì chính là nàng cảm nhận một Kỳ Sơn đậm thắm dịu dàng và trung thực trong chiếc áo dòng đen.

Giữa con sóng vỗ của âm thanh tẩu khúc, nàng rung mình say đắm gọi:

- *Kỳ Sơn, Kỳ Sơn! Anh là ai? Anh là ai mà đến giây phút này em còn chưa biết rõ!*

Nàng tưởng chừng như thấy đôi tay mình ôm lấy Kỳ Sơn đang uy nghi trong tu phục màu đen huyền nhiệm, bỗng chàng tan biến như mây khói.

Thùy My giật mình nghe thấy giọng nói của người bạn gái:

- *Kìa! Thấy hỏi Thùy My gì kia! Vào đi! Bệnh hả?*

Thùy My vào, mọi người chờ đợi nàng. Nhạc trưởng hỏi:

- Có thể tạo điều kiện để chúng ta đây, gặp được tác giả? Em thử xem!

Thùy My dẫn đo một lúc. Nàng hỏi:

- Để làm gì, thưa thầy?

Thầy giáo dạy violon kiêm nhạc trưởng giải thích:

- Để có một môi "giao hưởng" trực tiếp thực sự, chơi bài sẽ tốt hơn. Vì ta sẽ dự thi âm nhạc sắp tới với tác phẩm này, nếu tác giả hiện diện thì hay biết mấy!

Thùy My lắc đầu:

- Thưa thầy sợ rằng không được, - Nàng sợ Kỳ Sơn xuất hiện trong cung cách ăn chơi hào hoa, phóng túng đầy khinh suất - Tác giả không chịu xuất hiện đâu thưa thầy!

Ông giáo nhạc trưởng xoa cằm:

- Thế thì tiếc quá! Bài này rất hay, và tôi nghĩ, còn nhiều cái hay nữa mà tác giả giấu trong đó, tôi không tài nào làm cho nó bật ra được. Có thể nói, tôi "chịu không thấu" cái tấu khúc này.

Giờ nghỉ giải lao, mọi người bu quanh Thùy My để hỏi về tác giả. Người hỏi tác giả bao nhiêu tuổi, làm nghề gì. Kẻ khác hỏi tác giả ở đâu, có dạy nhạc viện không v..v...làm Thùy My khó lòng tránh né hoài được.

Sau cùng, nàng trả lời nửa đùa nửa thật cho mọi người:

- Anh ấy là người tình mà tôi chưa quen biết.